

κανόνε οπισθεν ολοταχώς
 όπως στον θούβο σινεμα είναι μετεωροι
 πηγαίνουσρχονται απο τον νοτο στον βορρα
 η περπατανε με σοβαροτητα σ αργο γυρισμα
 αντιθετα στους δειχτες του ρολογιου της εκκλησιας.
 Δυο παντρευονται — κανουν παιδια χωριζουμε μεσα
 σε δευτερολεπτα
 παντρευονται και τα παιδια — πεθαινουν.

Στο μεταξυ το παιδι
 ο Θεος η όπως θελετε πειτε το
 το Πεπρωμενο η απλως ο Χρονος πληττει σαν στρειδι
 και ξαναπεταει κατα το Γενικο Νεκροταφειο.

Kenneth Patchen (Η.Π.Α.)

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΠΙΟ ΚΟΝΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΟΥ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ

Ήταν, που λετε, καποιος δυο ποντους πιο κοντος
 απο τον ιδιο του τον εαυτο
 που ολο κολωνε στα πεζοδρομια
 και οταν ερχονταν οι περιεργοι περαστικοι
 Να τον τραβήξουν απ τα μπρατσα, να του ζουληξουν την τραγιασκα
 Εφτυνε στο ματι τους λιγνους
 Κι απ τους χοντρους εκλεθε τα πορτοφολια.

Federico Garcia Lorca (Ισπανια)

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Μαμα!
 Ήθελα ναμουνα ασημενιος.

Γιε μου,
 θα σ ετρωγε το κρυο.

Μαμα!
 Ήθελα ναμουνα νερενιος.

Γιε μου,
 θα σ ετρωγε το κρυο.

Μαμα!
 Κεντα με στο μαξιλλαρι σου.

Αυτο μαλιστα!
 Κι αμεσως!

Η ΜΠΑΛΛΑΝΤΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ

Τα παιδια τραγουδανε
 στην ησυχη νυχτα,
 γαργαρο ποταμακι
 πηγη καθαρια!

Τα παιδια
 Τι γιορταζει
 η αγια σου καρδια;

Εγω

Καμπανες που χτυпанε
 μεσα στην καταχνια.

Τα παιδια

Και μας αφηνεις να τραγουδαμε
 στη μικρη πλατεια.

Γαργαρο ποταμακι
πηγή καθαρία!

Τι σημάδια της ανοιξης
κρατάς στα χέρια;

Εγώ

Κρατώ έναν κρίνο
και ένα τριανταφυλλό από αιμά.

Τα παιδιά

Βαπτίσε τα στο νερό
του αρχαίου ασιματος.
Γαργαρο ποταμακι
πηγή καθαρία!

Τι αισθανέσαι στο στομάχι σου
κοκκίνο κι αριμυρά;

Εγώ

Τον σωτήρα των οστών
του μεγάλου κρανίου μου.

Τα παιδιά

Πιες το ησυχο νερό
του αρχαίου ασιματος.
Γαργαρο ποταμακι
πηγή καθαρία!

Γιατί μισεύεις
απ την μικρή πλατεία;

Εγώ

Πάω να έρω τις μαγισσές
και τις πριγκιποπούλες!

Τα παιδιά

Ποιος σου έδειξε τον δρόμο
των ποιητών;

Εγώ

Το ποταμακι και η πηγή
του αρχαίου ασιματος.

Τα παιδιά

Πηγαίνεις μακριά, πολύ μακριά
απο την θάλασσα και απ τη στεριά;

Εγώ

Η μεταξενία μου καρδιά
πλημμυρίζει φωτά,
χαμένες καμπάνες
μελισσές και κρίνα.
Θα πάω μακριά, πολύ μακριά
πέρα απο τούτα τα βουνά
κι απο την θάλασσα πιο πέρα
ίσταμε τα αστερία,
να ικετεύσω τον Κύριο
Ιησου Χριστο να μου φέρει πίσω
την παλχη μου ψυχή, την παιδική
ωριμή απ τον μύθο,
με το φτερωτό καπέλλο
και το ξύλινο σπαθί.

Τα παιδιά

Και μας αφήνεις να τραγουδάμε
στην μικρή πλατεία,
γαργαρο ποταμακι
πηγή καθαρία!

Πελωρίες κορές
ματιά στις φυλλωσιές,
τις λαβωμένες απο τον αγέρα,
θρηνούν τα πεθαμένα φύλλα.

Gregory Corso (ΗΠΑ)

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Μια αγαπημένη κουκλά
ξέρει τον πόνο του αποχαιρετισμού των παιδιών.
Θαμμένη στην κούνια σήνει για πάντα, στην σοφίτα.
Τα χρωμάτα απο καραμελλές ξεθωριαζουν
τα μακριά παντελονία μας παίρνουν άλλου